

Послухай мене

КУПИТИ

Тринадцята книга циклу детективної серії про Ріццолі та Айлс

Софія Суарез, вдова і чудова медсестра, знайдена вбитою у власному будинку. Сусіди шоковані безглуздістю злочину: здавалося б, цю працювиту і щиру жінку любили всі. Та за кожними зачиненими дверима є свої таємниці, тож Джейн Ріццолі та Мора Айлс укотре беруться за розслідування.

Вони з'ясовують, що останніми днями Софія не раз телефонувала на номери, які неможливо відстежити. У які ж саме справи була втягнута Софія? І чому Анджела Ріццолі, донька якої вже так довго працює детективом, цього разу так переймається не лише за безпеку Джейн, а й за власне життя?

МАМИ ЗНАЮТЬ КРАЩЕ... АЛЕ ХТО НА НИХ ЗВАЖАЄ?

ТЕСС ГЕРРИТСЕН ПОСЛУХАЙ МЕНЕ

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

КСД

TESS

GERRITSEN

**Listen
to Me**

A NOVEL

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

Послухай мене

РОМАН

ХАРКІВ
2024! КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0977-1 (epub)

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:
Gerritsen T. Listen to Me : A Novel / Tess Gerritsen. —
New York : Ballantine Books, 2022. — 320 p.

Переклад з англійської *Ярослава Лебеденка*

Геррітсен Т.

Г'39 Послухай мене : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. Я. Лебеденка. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 336 с.

ISBN 978-617-15-0719-7 (дод. наклад)

ISBN 978-059-34-9713-5 (англ.)

Софія Суарез, вдова і чудова медсестра, знайдена вбитою у власному будинку. Сусіди шоковані безглуздістю злочину: здавалося б, цю працюовиту і щиру жінку любили всі. Та за кожними зачиненими дверима є свої таємниці, тож Джейн Ріццолі та Мора Айлс укотре беруться за розслідування. Вони з'ясовують, що останніми днями Софія не раз телефонувала на номери, які неможливо відстежити.

У які ж саме справи була втягнута Софія? І чому Анджела Ріццолі, донька якої вже довго працює детективом, цього разу так переймається не лише за безпеку Джейн, а й за власне життя?

УДК 821.111(73)

© Tess Gerritsen, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення,
2024

Джошу та Лорі

1. ЕМІ

«Потрібно було взути чоботи», — подумала вона, виходячи з бібліотеки і бачачи свіжий шар мокрого снігу, що вкривав кампус. Коли вона йшла на навчання того ранку, були нормальні плюс десять, один із тих уже схожих на весну днів, які змушували її вірити, що зима нарешті скінчилась, тож вона пішла до кампусу в блакитних джинсах, худі та новеньких рожевих туфельках із лакованої шкіри. Але поки була всередині, працюючи весь день на своєму ноутбучі, зима надворі повернулася. Було вже темно, і з цим холодним вітром, що вимітав двір, бруківка невдовзі стане слизькою, як ковзанка.

Зітхнувши, вона застєбнула худі доверху і закинула рюкзак, важкий від книжок та ноутбуку, на плечі. *«Нічого не вдієш. Тож уперед»*. Обережно спустилася бібліотечними сходами і одразу опинилась по щиколотки в сльоті. З мокрими й пекучими ногами попростувала доріжкою між університетськими будівлями. Що ж, цим новим туфелькам кінець. Як тупо. Це їй за те, що не подивилася прогноз погоди вранці. Забула, що березень у Бостоні аж ніяк не надійний.

Вона дійшла до чергового корпусу і раптом зупинилася. Розвернулася. Чи не почула за собою кроки? Якусь мить удивлялась в алею, що розділяла дві будівлі, але побачила лише пустельну доріжку, що мерехтіла під світлом ліхтарів. Темрява та погана погода спустошили кампус, і тепер вона не чула жодних кроків, лише шерех мокрого снігу і далекий шурхіт машин по Гантінгтон-авеню.

Тож щільніше загорнулася в худі й пішла далі.

Прямокутний двір кампусу був слизький і блискучий від льоду, і її сумно невідповідні погоді туфельки раз по раз провалювалися в калюжі, забризкуючи джинси крижаною водою. Вона вже не відчувала пальців ніг.

Усе це була провина професора Гартгорна. Це через нього вона провела весь день у бібліотеці, а не сиділа зараз удома за вечерею з батьками. Натомість вона була тут, із заанімілими

пальцями ніг та загрозою відмороження — а все тому, що її дипломна (тридцятидвосторінкова робота, над якою вона працювала багато місяців) була, бачте, *неповна*, як він сказав. *Невідповідна*, він сказав, бо вона не розписала вкрай важливу подію в житті Артемізії Джентілескі — доленосну травму, що наповнила її картини такою жорстокою внутрішньою силою: згвалтування.

Ніби жінки були безформними кавалками глини, яку потрібно обім'яти й вибити, щоб сформувати у щось краще. Ніби для того, щоб стати справжньою художницею, Артемізії потрібне було старе добре сексуальне насильство.

Вона почувалася дедалі злішою через коментарі Гартгорна, перетинаючи двір у бризках сльоти на всі боки. Та що цей засушений стариган знає про жінок і всі біди й прикросці, які вони мусять терпіти? Всі ці псевдокорисні поради, які їм підкидають чоловіки так, неначе знають *краще*.

Дійшла до пішохідного переходу і зупинилася на світлофорі, що саме загорівся червоним. Звісно ж, червоним — сьогодні ніщо не йшло по її. Машини пропливали повз, розбризкуючи шинами воду. Сніг замітав рюкзак, і вона думала про свій ноутбук: чи не промокне він, і чи не втратить вона всю роботу цього вечора. Так, було б ідеальне завершення дня. Вона заслужила на це, не подивившись прогноз. Не взявши парасольку. Взувши ці дурні туфельки.

Світлофор досі горів червоним. Він що, зламався? Може, проігнорувати його і просто перебігти вулицю?

Вона була така зосереджена на світлофорі, що не помітила чоловіка, який стояв за нею. Потім щось у ньому привернуло її увагу. Можливо, це був шерех його нейлонової куртки чи запах алкоголю від його подиху. Хай там як, вона зрозуміла, що там хтось є, і розвернулася, щоб глянути на нього.

Він був такий закутаний від холоду, з шаликом, намотаним до підборіддя, і вовняною шапочкою, насунутою до брів, що на його обличчі вона змогла добре роздивитися лише очі. Він не уникав її погляду, а дивився просто на неї, і так пронижливо, що вона відчула себе споганеною, ніби цей погляд висмоктував її

найпотаємніші таємниці. Він не зробив до неї жодного руху, але самого погляду було достатньо, щоб їй стало незатишно.

Вона глянула на крамнички по той бік Гантінгтон-авеню. Магазинчик тако був ще відчинений, його вітрина яскраво світилася, і вона бачила всередині з пів дюжини відвідувачів. Безпечне місце, з людьми, до яких можна звернутись, якщо їй буде потрібна допомога. Вона зможе забігти туди, щоб зігрітися і, можливо, викликати таксі, що відвезе її додому.

Світлофор нарешті загорівся зеленим.

Вона надто швидко ступила з брівки, і одна зі шкіряних туфельок одразу ж поїхала по обледенілій дорозі. Замахавши руками, спробувала втриматися на ногах, але рюкзак позбавив рівноваги, і вона полетіла вниз, плюхнувшись задом у снігове місиво. Мокра й приголомшена, знову зіп'ялася на рівні.

Наближення світла фар вона не побачила.

2. АНДЖЕЛА

ДВА МІСЯЦІ ПО ТОМУ

«Якщо бачиш щось, не мовчи». Ми всі чуємо цю пораду стільки разів, що коли знаходимо підозрілий пакет там, де його не має бути, чи помічаємо незнайомця, що скрадається по сусідству, автоматично звертаємо на це увагу. Я — тим паче, адже моя донька Джейн — поліцейська, а мій хлопець Вінс — поліцейський у відставці. Я чую всі їхні жахливі історії, і якщо побачу щось, то можете битися об заклад, що не мовчатиму. Тож для мене це просто друга натура — наглядати за своїм районом.

Я живу в місті Ревір, що насправді не в самому Бостоні, а радше схоже на більш доступного кузена Бостона трохи північніше. Вуличка в мене зі скромних будиночків на одну родину, густо натиканих по обидва боки. «Стартових будиночків», як колись називав їх Френк (який незабаром стане моїм колишнім чоловіком), коли ми переїхали сюди сорок років тому — за винятком того, що ми так і не переїхали у щось більше. Як і Аґнес Камінські, що досі живе в сусідньому будинку, чи Ґлен Дракмаєр, який помер у будинку через вулицю, що зробило це житло протилежністю стартового будиночку для нього. За багато років я не раз бачила, як родини в'їжджають сюди, а потім виїжджають. Будинок праворуч від мене знову вільний і продається, чекаючи на наступну родину для повторення циклу. Ліворуч від мене живе Аґнес, яка колись була моєю найкращою подругою, поки я не почала зустрічатися з Вінсом Корсаком, що обурило Аґнес через моє ще не остаточне розлучення і зробило мене безчесною жінкою в її очах. Навіть попри те, що це Френк покинув наш шлюб, щоб бути з іншою жінкою. Білявкою. Насправді Аґнес налаштував проти мене той факт, що я тепер так *насолюджуюся*, коли Френк пішов. Я *насолюджуюся* мати в моєму житті нового чоловіка і цілувати його у власному дворі. А що, Аґнес думала, я маю робити тепер, коли мій чоловік мене покинув? Загорнутися в чорне і тримати ноги схрещеними, поки там, унизу, все не всохне? Ми з нею вже

майже не розмовляємо, але нам і не треба. Я й так знаю, що вона робить у себе в сусідньому будиночку. Те, що й завжди: курить свої «Вірджинія слімс», дивиться телевизор і перетримує на плиті овочі.

Але не мені її судити.

Навскоси через вулицю, починаючись на розі, стоїть блакитний будинок Ларрі та Лорелеї Леопольдів, що живуть тут останні двадцять з чимось років. Ларрі викладає англійську мову в місцевій школі, і хоч я не можу сказати, що ми близькі, та вечорами по четвергах граємо разом у скрабл ¹, тож я добре знайома з широтою Ларріного словникового запасу. Будинок за Леопольдами — це той, де помер Глен Дракмаєр і який деякий час здавали. А за ним, у будинку прямисінько через вулицю від мене, живе Джонас — шістдесятидворічний холостяк і колишній «морський котик», що переїхав сюди шість років тому. Лорелея нещодавно запросила Джонаса стати учасником вечорів скраблу в мене, що взагалі-то мало бути спільним рішенням, але Джонас виявився чудовим поповненням компанії. Він завжди приносить пляшку каберне, має добрий словниковий запас і не намагається проштовхнути іноземні слова, що не дозволяється. Скрабл, урешті-решт, — американська гра. Мушу визнати, що він також має добрий вигляд. На жаль, він це знає і любить підстригати свій газон перед будинком без футболки, випнувши груди й напруживши біцепси. Звісно, я не можу втриматись, щоб не дивитися на нього, і він це знає. Коли він бачить мене у вікні, то демонстративно махає мені, від чого Аґнес Камінські думає, що між нами щось відбувається, а це неправда. Я просто привітна з усіма сусідами, і якщо хтось переїжджає на нашу вулицю, я завжди перша опиняюсь біля його дверей з усмішкою та моїм фірмовим хлібом із цукіні. Люди це цінують. Вони запрошують мене до себе додому, знайомлять з дітьми, розказують, звідки приїхали і чим заробляють собі на життя. Вони просять мене порекомендувати сантехніка чи стоматолога. Ми обмінюємося телефонними номерами й обіцянками скоро побачитися. Саме так було з усіма моїми сусідами.

¹ Скрабл — настільна гра, в якій гравці складають слова з наявних на полі літер. — *Прим. пер.*

Поки сюди не переїхали Ґріни.

Вони орендують номер 2533 — жовтий будинок, де помер Ґлен Дракмаєр. У цьому будинку рік ніхто не жив, і я рада, що хтось нарешті там поселився. Завжди недобре, коли будинок стоїть порожнім надто довго; це відбивається на всій вулиці, надаючи їй душку небажаності.

Того дня, коли бачу, як під'їжджає фургон Ґрінів, я автоматично дістаю буханець мого славетного хліба із цукіні з морозильника. Поки він розморожується, я стою на ґанку, намагаючись роздивитися нових сусідів. Першим бачу чоловіка, він вибирається з водійського сидіння: високий, білявий, м'язистий. Без усмішки. Це перша деталь, що мене вражає. Коли ти прибуваєш до свого нового дому, чи не мав би ти усміхатись? Натомість він холодно оглядає квартал, крутячи головою на всі боки, очі сховані за дзеркальними сонячними окулярами.

Я махаю йому на знак привітання, але відповідає він не одразу. Якусь мить просто стоїть, дивлячись на мене. Нарешті підіймає руку в механічному помаху, ніби якийсь чіп у його комп'ютерному мозку проаналізував ситуацію і вирішив, що правильна відповідь буде — помахати також.

«Що ж, гаразд, — думаю я. — Може, дружина привітніша».

Вона вибирається з пасажирського сидіння фургону. Трохи за тридцять, сріблясто-біляве волосся, струнка фігура у блакитних джинсах. Теж оглядає вулицю, але швидкими, стрімкими поглядами, наче білка. Я махаю їй, і вона якось невпевнено махає у відповідь.

Іншого запрошення мені й не потрібно. Я переходжу вулицю й кажу:

— Дозвольте першою привітати вас на новому місці!

— Приємно познайомитися, — каже вона. І кидає погляд на свого чоловіка, ніби питаючи дозволу сказати більше. Мій радар попискує, бо між цією парою явно щось відбувається. Не схоже, що їм комфортно разом, і я одразу уявляю собі всі способи, якими шлюб може піти не так. Я ж бо знаю.

— Я Анджела Ріццолі, — кажу їм. — А ви?

— Я, гм, Керрі. А це Метт. — Відповідь виходить уривчастою, ніби вона має обдумувати кожне слово, перш ніж його вимовити.

— Я живу на цій вулиці сорок років, тож якщо вам потрібно буде дізнатися що завгодно про цей район, ви знаєте, кого питати.

— Розкажіть нам про наших сусідів, — просить Метт. Він кидає погляд на номер 2535, блакитний будинок по сусідству. — Хто вони?

— О, це Леопольди. Ларрі та Лорелея. Ларрі викладає англійську в місцевій школі, а Лорелея — домогосподиня. Бачите, як чудово вони дбають про свій двір? Ларрі в цьому майстер, ніколи не дасть бур'яну вирости. Дітей у них немає, тож вони — милі, тихі сусіди. По інший бік від вас живе Джонас. Він — відставний «морський котик» і має збіса багато байок про це. А на моєму боці вулиці, одразу за моїм будинком, живе Аґнес Камінські. Її чоловік помер століття тому, і більше вона заміж не виходила. Гадаю, їй подобається жити самій. Ми колись були найкращими подругами, поки мій чоловік не... — я усвідомлюю, що збиваюся з думки, і замовкаю. Їм не потрібно чути, як ми з Аґнес розсварилися. Впевнена, що вони ще не раз почують про це від неї. — А у вас є діти? — питаю я.

Це просте запитання, але Керрі знову кидає погляд на свого чоловіка, ніби потребуючи дозволу відповісти.

— Ні, — каже він. — Поки що ні.

— Тоді вам не потрібні рекомендації щодо нянь. Їх все одно стає дедалі важче знайти. — Я повертаюсь до Керрі. — Слухайте, у мене в кухні розморожується чудовий буханець хліба з цукіні. Я тут знаменита своїм рецептом, даруйте вже за нескромність. Зараз я його принесу.

Він відповідає за них обох.

— Це дуже люб'язно, але ні, дякуємо. У нас алергія.

— На цукіні?

— На ґлютен. Ніяких продуктів із пшениці. — Він кладе руку на плече дружини і підштовхує її до будинку. — Ну, нам потрібно облаштовуватися. До зустрічі, мем. — Вони обоє заходять до будинку і зачиняють двері.

Я дивлюся на фургон, який вони навіть не відчинили. Чи не потурбувалася б будь-яка інша пара занести до будинку свої речі? Я б насамперед розпакувала свою кавоварку та чайник. Але ні, Керрі та Метт Ґріни залишили все у фургоні.

Усю другу половину дня їхній фургон стоїть припаркований на вулиці, наглухо замкнений.

Уже після настання темряви я чую скрегіт металу, дивлюся через вулицю і бачу силует чоловіка, що стоїть позаду автівки. Метт залазить усередину і за мить вилазить назад, штовхаючи візок, навантажений коробками. Чого він чекав аж до темряви, щоб розвантажити фургон? Чого він не хотів, щоб бачили сусіди? Речей у фургоні, мабуть, небагато, бо йому вистачає лише десяти хвилин, щоб закінчити роботу. Він замикає фургон і повертається до будинку. Всередині горить світло, але я нічого не бачу, бо вони опустили жалюзі.

За свої чотири десятиліття на цій вулиці я мала сусідами алкоголіків, перелюбників і одного, що бив дружину. Можливо, двох. Я ще ніколи не зустрічала жодну пару таку насторожену, як Керрі та Метт Ґріни. Можливо, я була надто напориста. Можливо, в них проблеми зі шлюбом, і вони не готові спілкуватися з допитливою сусідкою просто зараз. Це може бути повністю моя провина, що ми не знайшли спільну мову.

Доведеться дати їм трохи простору.

Але наступного дня, і наступного, і наступного я не можу не дивитися на номер 2533. Бачу, як Ларрі Леопольд іде на роботу в школу. Бачу Джонаса, що без футболки підстригає свій газон. Бачу мою заляту подругу Аґнес, що попихкує сигаретою на своєму марші несхвалення двічі на день повз мій будинок.

Але Ґрінів? Вони примудряються вислизнути від мене, як привиди. Я лише мигцем помічаю його за кермом чорної «тойоти», коли він заїжджає в гараж. Шпигую за ним, коли він опускає венеційські жалюзі на вікнах другого поверху. Бачу, як «ФедЕкс» доставляє до їхнього будинку коробку, що, як каже мені водій, приїхала з компанії «БГ Фото» у Нью-Йорку. (Ніколи не завадить знати, що ваш місцевий водій «ФедЕкс» шаленіє від хлібу з цукіні). Чого я не бачу, то це жодних ознак того, що ці

люди мають роботу. Вони ведуть нерегулярний спосіб життя, приходячи та йдучи без якогось очевидного розкладу, поводяться так, ніби вони на пенсії. Я питаю про них Леопольдів та Джонаса, але вони знають анітрохи не більше за мене. Гріни — загадка для нас усіх.

Усе це я пояснила по телефону своїй доньці Джейн, що мала б зацікавитися цим так само, як я. А вона сказала, що немає нічого кримінального у бажанні триматися подалі від сусідських винюхувань. Вона пишається своїми інстинктами копа, здатністю відчувати, коли щось неправильно, але вона не має поваги до інстинктів матері. Коли я телефоную їй щодо Грінів утретє, їй нарешті уривається терпець.

— Подзвони мені, коли щось справді *станеться*, — гиркає вона на мене.

А тижнем пізніше зникає шістнадцятирічна Трішія Теллі.

3. ДЖЕЙН

Бульбашки спіраллю підіймалися догори повз рожевий замок Попелюшки, ворущачи ліс із пластикових водоростей, де з піратської скрині розсипалися самоцвіти. Русалонька із закрученим рудим волоссям напівлежала на своєму ложі з мушель в оточенні легіону ракоподібних шанувальників. Насправді живий був лише один мешканець цієї підводної чарівної країни, і цієї миті він витріщався на детектива Джейн Ріццолі крізь забризкане кров'ю скло.

— Розкішний акваріум, як для однієї маленької золотої рибки, — сказала Джейн. — Думаю, в неї тут повний набір персонажів «Русалоньки». І все це для рибки, яку за якийсь рік просто змиють в унітаз.

— Не обов'язково. Це віялохвоста золота рибка, — промовила докторка Мора Айлс. — Така рибка теоретично може прожити десять, а то й двадцять років. Найстаріша з відомих прожила сорок три роки.

Удивляючись крізь скло, Джейн бачила розмиту постать Мори, що присіла по інший бік акваріуму, вивчаючи тіло Софії Суарес, п'ятдесяти двох років. Навіть о десятій сорок п'ять суботнього ранку Мора примудрялась видаватися холодно елегантною — трюк, який Джейн так і не змогла досягнути. Річ була не просто в Мориних випрасуваних штанах із жакетом та геометрично підстриженому чорному волоссі; ні, щось було в самій Морі. Для більшості копів у бостонській поліції вона була страшною фігурою з криваво-червоною помадою — жінкою, що використовувала свій інтелект як щит. І цей інтелект був тепер на повну залучений до читання мови смерті у ранах та бризках крові.

— Що, правда? Золота рибка справді може прожити сорок три роки? — спитала Джейн.

— Можеш перевірити.

— І як ти дізналася таку абсолютно зайву інформацію?

— Жодна інформація не зайва. Це лише ключ, що чекає нагоди відчинити потрібний замок.

— Ну, я перевірю. Бо всі золоті рибки, яких я колись мала, здихали вже за рік.

— Без коментарів.

Джейн випросталась і розвернулася, щоб знову оглянути скромну домівку жінки, яка тут жила і померла. *«Ким ти була, Софіє Суарес?»* Джейн шукала підказки у книжках на полицях, в акуратно викладених у ряд дистанційних пультах на кавовому столику. Охайною жінкою, що любила плести, судячи з журналів на столику. Книжкова шафа була повна підручників із сестринської справи та любовних романів — підбірка жінки, що бачила смерть у своїй роботі, проте все одно хотіла вірити в кохання. А в одному кутку, на маленькому столику, прикрашеному яскравими пластиковими квітами, стояло оздоблене фото усміхненого чоловіка з сяючими очима і симпатичною гривою чорного волосся. Чоловіка, чия примарна присутність усе ще відчувалась у кожній кімнаті цього будинку.

Над святилищем померлого висіло весільне фото молодшої Софії та її чоловіка Тоні. У день їхнього весілля в них обох обличчя світилися від радості. Того дня вони, мабуть, вірили, що перед ними багато щасливих років, коли вони старішатимуть разом. Але торік чоловіка забрала смерть.

А минулого вечора вбивця прийшов по дружину.

Джейн зробила коло до входних дверей, де на підлозі лежав згорнутий стетоскоп, забризканий кров'ю.

«Ось де починається напад».

Чи чекав уже вбивця на неї, коли вона зайшла у свої двері минулого вечора? Чи він був здивований, коли почув ключ у замку, і запанікував, коли зрозумів, що його зараз побачать?

«Перший удар її не вбиває. Вона ще жива. Ще при тямі».

Джейн пішла по сліду крові, розмазаній по підлозі, що позначав відчайдушну спробу жертви втекти від нападника. Цей слід вів від передніх дверей, через вітальню і повз м'яке побулькування акваріуму.

«А ось де він закінчується», — подумала вона, дивлячись униз на тіло.

Софія Суарес лежала на боку на кахляній підлозі, підігнувши ноги, наче дитина в утробі. Вона була вдягнена в блакитну форму медсестри, і до її сорочки все ще був прикріплений лікарняний бейдж: С. Суарес, медсестра. Її розтрощений череп оточував ореол крові, а обличчя було тепер розбите до невпізнання. Сумні залишки обличчя, що сяяло такою радістю на весільному фото.

— Бачу тут, у цьому патьоку, контури взуття, — сказала Мора. — А отам частково помітний відбиток.

Джейн присіла, щоб вивчити відбиток взуття.

— Схоже на якийсь чобіт. Чоловічий, розмір приблизно сорок перший? — Джейн розвернулася до вхідних дверей. — Її стетоскоп лежить біля дверей. На неї нападають невдовзі після того, як вона заходить до будинку. Вона примудряється доповзти сюди. Зіщулюється в позу плоду, можливо, намагаючись захиститися, захистити голову. А він б'є її знову.

— Ви знайшли зброю?

— Ні. Що нам слід шукати?

Мора стоїть на колінах біля тіла і рукою в рукавичці обережно розділяє волосся загиблої, щоб відкрити шкіру голови. — Ці рани добре помітні. Круглі. Думаю, тобі слід шукати молоток із пласкою голівкою.

— Ми не знайшли ніякого молотка. Скривавленого чи іншого.

Із задньої спальні з'явився напарник Джейн Баррі Фрост. Його зазвичай бліде обличчя мало яскраво-червоний слід сонячного опіку — наслідок учорашньої поїздки на пляж без капелюха. Це змусило Джейн здригнутися від одного погляду на нього.

— Я не знайшов її сумочки чи мобільного телефону, — сказав він. — Але знайшов оце. Вона була вставлена в розетку в спальні. — Він тримав у руці зарядку. — Схоже, від ноутбуку «Епл».

— І де ноутбук? — спитала Джейн.

— Не тут.

— Упевнений?

— Хочеш сама пошукати? — Це була нехарактерно різка відповідь для Фроста, але, можливо, Джейн на неї напросилася. Та й цей опік його, мабуть, дратував.

Вона вже обходила будинок раніше, і тепер обійшла його знову, порипуючи бахілами по підлозі. Зазирнула до гостьової кімнати, де ліжко було вкрите складеним пранням та простирадлами. Далі йшла ванна, де шафка під раковиною була переповнена звичайними кремами для обличчя та мазями, що обіцяли, але ніколи не приносили вічну молодість. В аптечці були пігулки від високого тиску та алергії, а також упаковка рецептурного анальгетика гідрокодону, простроченого на пів року. Ніщо у ванній не насторожувало, і це непокоїло Джейн. Аптечка була одним з перших місць, куди зазвичай зазирає грабіжник, а гідрокодон — призом, вартим зусиль.

Джейн продовжила огляд до головної спальні, де побачила на комоді ще одне фото в рамочці: Софія з чоловіком у щасливіші часи. Живі часи. Вони стояли рука в руці на пляжі, і роки, що минули з їхнього весільного фото, додали обом зморщок та кілограмів. Їхні талії стали ширші, а зморшки від сміху глибші. Вона відчинила шафу і побачила, що крім одягу Софії там досі висіли куртки та штани Тоні. Як боляче, мабуть, було їй відкривати щоранку цю шафу і бачити одяг свого покійного чоловіка. Чи, може, її заспокоювала можливість торкатися тканини, яку він носив, удихати його запах?

Джейн зачинила дверцята шафи. Фрост мав рацію: якщо Софія й мала ноутбук «Еппл», у цьому будинку його не було.

Вона пішла в кухню, де на стійці лежали пластикові пакети з кукурудзяним тістом та сухим кукурудзяним листям. В усьому іншому кухня була лаконічна, з чисто витертими поверхнями. Софія була медсестра; можливо, витирати та стерилізувати поверхні для неї була друга натура. Джейн відкрила буфет і побачила полиці, повні незнайомих приправ та соусів. Уявила, як Софія штовхала свій супермаркетовський візок між рядами, плануючи страви, які приготує для себе. Ця жінка жила сама і, ймовірно, сама вечеряла, і на підставі її екстравагантної забитості спеціями шафки, вона, мабуть, отримувала від приготування їжі

втіху. Ще один фрагмент пазлу, була Софія Суарес — жінка, що дуже любила готувати та плести. Жінка, що сумувала за своїм покійним чоловіком так сильно, що тримала його одяг у шафі і присвячене йому святилище у вітальні. Жінка, що любила любовні романи та свою золоту рибку. Жінка, що жила сама, але померла безумовно не сама. Хтось стояв над нею, тримаючи знаряддя її вбивства. Хтось дивився, як вона робить свій останній подих.

Джейн оглянула вибите скло в кухонних дверях — місце проникнення. Зловмисник висадив скло у дверній рамі, просунув туди руку і відчинив засувку. Детектив вийшла у бічний двір, голу смугу гравію з одним порожнім сміттєвим баком і кількома пророслими бур'янами. Там були ще уламки, але гравій не зберіг жодних відбитків ніг, а ворота мали просту клямку, яку легко було підняти ззовні. Жодних камер безпеки, жодної сигналізації. Софія, мабуть, почувалася безпечно у цьому районі.

Мобільний Джейн задзвонив вереском скрипок. Це була тема з фільму «Психо», що добряче напружила їй нерви. Не дивлячись на ім'я абонента, вона заглушила телефон і зайшла назад всередину.

«Медсестра. Хто в біса вбиває медсестер?»

— Не відповідатимеш їй? — спитала Моро, коли Джейн повернулася до їдальні.

— Ні.

— Але ж це дзвонить твоя мама.

— Саме тому й не відповідатиму. — Вона побачила підняту брову Мори. — Вона сьогодні дзвонить уже втретє. Я й так знаю, що вона скаже. *«Що ти за коп такий? Тебе що, навіть не цікавить викрадення людини?»*

— Когось викрали?

— Та ні. Просто якесь дівчисько з її кварталу втекло з дому. Воно вже не вперше тікає.

— Ти впевнена, що там нічого більшого?

— Я вже говорила з поліцією Ревіра, і це — їхня справа. Їм не потрібне моє втручання. — Джейн знову подивилася на тіло. — В мене достатньо свого клопоту.

— Детектив Ріццолі? — покликав чийсь голос.

Джейн розвернулася і побачила патрульного, що стояв у вхідних дверях.

— Так?

— Щойно приїхала онука сусідки. Вона готова для вас перекладати, якщо ви хочете поговорити з сусідкою.

Джейн із Фростом вийшли на вулицю, де сонячне світло було таке яскраве, що Джейн на якусь мить зупинилася, щоб дати звикнутись очам. За ними спостерігало з десяток сусідів — стояли на боковій доріжці, приваблені видовищем службових машин, припаркованих на їхній вуличці. Коли позаду ряду патрульних машин зупинився фургон криміналістів, дві сивочолі жінки похитали головами, притиснувши руки до ротів у тривозі. Це не була циркова атмосфера, з якою Джейн надто часто стикалася в центрі, де місця злочинів були розвагою. Смерть Софії явно приголомшила тих, хто її знав, і вони у скорботному мовчанні дивились, як Джейн із Фростом пішли до сусідського будинку.

Вхідні двері відчинила молода азійка, вдягнена у штани в тонку смужку та випрасувану білу блузку — на диво ділове вбрання для суботнього ранку.

— Вона ще дуже засмучена, але прагне поговорити з вами.

— Ви її онука? — спитала Джейн.

— Так. Лена Леонґ. Це я викликала поліцію. Бабуся спочатку подзвонила мені, в паніці, і попросила викликати для неї поліцію, бо їй незручно розмовляти англійською. Я хотіла приїхати сюди раніше, щоб перекладати, але мала зустрітися з клієнтом у центрі.

— Суботнього ранку?

— Деякі з моїх клієнтів не можуть приїхати у жоден інший час. Я імміграційна адвокатка і представляю інтереси багатьох працівників ресторанів. Суботній ранок — єдиний час, коли вони вільні для зустрічі зі мною. Тож роблю, що мушу. — Лена махнула, щоб вони заходили. — Вона в кухні.

Джейн із Фростом пройшли крізь вітальню, де диван у клітинку видавався новісіньким під пластиковими накривками. На

кавовому столику стояла миска із вирізьбленими з каменю фруктами: нефритового кольору яблуками і виноградом з рожевого кварцу. Вічно сяючий продукт, що ніколи не зіпсується.

— Скільки років вашій бабусі? — спитав Фрост, ідучи за Леною до кухні.

— Їй сімдесят дев'ять.

— І вона *зовсім* не говорить англійською?

— О, вона розуміє набагато більше, ніж вдає, але говорити надто соромиться. — Лена зупинилася у коридорі і вказала на фото на стіні. — Це бабуся і ми з батьками, коли мені було шість. Батьки живуть у Плімуті і весь час просять бабусю переїхати до них, але вона відмовляється. Вона живе в цьому будинку вже сорок п'ять років і не збирається поступатися своєю незалежністю. — Лена знизала плечима. — Вона вперта. Що тут поробиш?

У кухні вони знайшли пані Леонг', що сиділа за столом, опустивши голову на руки, з неслухняним срібним волоссям, наче пух кульбабки. Перед нею стояла чашка чаю, що парувала ароматом жасмину.

— Бабусю? — покликала її Лена китайською.

Пані Леонг' повільно підняла на своїх гостей червоні від плачу очі. Вона вказала на вільні стільці — і вони всі сіли — Лена поруч з бабусею.

— Для початку, Лено, можете розповісти, що вона сказала вам по телефону? — спитав Фрост, дістаючи блокнот.

— Вона сказала, що вони з Софією планували провести цей ранок разом. Але коли бабуся пішла до сусіднього будинку і подзвонила, ніхто не відповів. Двері були незамкнені, тож вона зайшла. І побачила кров. А потім побачила Софію.

— О котрій це було?

Лена перепитала бабусю, і пані Леонг' відповіла довгим потоком слів мандаринською, що було явно більше, ніж просто повідомити час.

— Незадовго перед восьмою, — сказала Лена. — Вони збирались приготувати разом тамале. Зазвичай вони роблять це

у січні, але тоді минуло ще надто мало часу зі смерті Тоні, і Софія ще не оговталась.

— Це ви про пана Суареса? — спитала Джейн. — Як він помер?

— Це був геморагічний інсульт. Його прооперували, але він вже не отямився. Провів три тижні у комі, а тоді помер. — Лена похитала головою. — Він був такий милий, такий люб'язний з моєю бабусею. Насправді з усіма. Можна було бачити, як вони з Софією трималися за руки щоразу, як гуляли навколо кварталу. Наче молодята.

Фрост підняв очі від блокноту.

— Ви кажете, ваша бабуся з Софією збирались приготувати цього ранку тамале. А як вони розмовляли одна з одною?

Лена насупилася.

— Перепрошую, що?

— Ваша бабуся не говорить англійською. А я припускаю, що Софія не говорила китайською.

— Їм не потрібно було розмовляти, бо приготування їжі і є мова. Вони дивились і смакували разом. Вони завжди обмінювалися стравами. У Софії коронною було тамале. У моєї бабусі — чудове рагу з бичачих хвостів.

Джейн подивилася на стійку зі спеціями біля плити, на колекцію приправ та соусів, що так відрізнялись від Софіїних. Вона згадала мішечки з кукурудзяним тістом на кухні загиблої і уявила, як ці дві жінки сидять пліч-о-пліч, загортаючи в кукурудзяне листя подушечки з кукурудзяного борошна, сміючись і теревенячи різними мовами, але абсолютно розуміючи одна одну.

Джейн дивилась, як пані Леонґ витирає обличчя, залишаючи вологі смужки на щоці, і думала про власну маму, теж запекло незалежну, що також жила сама. Думала про всіх інших жінок у цьому місті, самих удома вночі. Жінок, яких би стривожив звук розбивання скла та незнайомих кроків.

— Минулої ночі, — спитала Джейн, — ваша бабуся чула щось незвичайне? Якісь голоси, гармидер?

Перш ніж Лена встигла перекласти, пані Леонґ уже хитала головою. Вона явно зрозуміла запитання і відповіла ще одним

довгим потоком слів мандаринською.

— Бабуся каже, що нічого не чула, але вона лягає спати о десятій, — переклала Лена. — Софія була на вечірній зміні в лікарні, і зазвичай вона приходить додому близько половини дванадцятої, опівночі. До того часу бабуся вже спить. — Лена зупинилася, бо пані Леонґ заговорила знову. — Вона питає, чи сталося це саме тоді? Одразу як Софія прийшла додому?

— Ми так гадаємо, — сказала Джейн.

— Це було пограбування? Бо по сусідству вже було кілька проникнень.

— Коли були ці проникнення? — спитав Фрост.

— Одне — кілька місяців тому, в сусідньому кварталі. Коли це сталося, господарі були вдома в ліжку і все проспали. Після цього мій батько поставив на бабусині двері нові засувки. Не думаю, щоб Софія взагалі переймалася своїми. — Лена подивилася на Джейн, потім на Фроста. — Сталося саме це? Хтось намагався її пограбувати, а вона його застукала?

— З її будинку зникли деякі речі, — сказала Джейн. — Її сумочка, мобільний. Можливо, ноутбук. Ваша бабуся, бува, не знає, чи мала його Софія?

Ще один швидкий обмін репліками мандаринською.

— Так, — сказала Лена. — Бабуся каже, що Софія користувалася ним у себе в кухні минулого тижня.

— Вона може його описати? Який колір, марка?

— О, я сумніваюсь, що вона знає щось про марку.

— Яблуко, — сказала пані Леонґ і показала на миску з фруктами на стійці.

Джейн з Фростом здивовано презирнулися. Ця жінка справді відповіла зараз на їхнє запитання?

Фрост дістав свій телефон і показав на логотип ззаду.

— Таке яблуко? «Еппл комп'ютер»?

Жінка кивнула.

— «Еппл».

Лена засміялась.

— Я ж казала, вона розуміє більше, ніж вдає.

— Чи може вона розповісти нам про цей ноутбук? Якого він кольору? Старий чи новий?

— Джамал, — відреагувала бабуся. — Він допомагати їй купувати.

— Гаразд, — сказав Фрост, занотовуючи ім'я в блокноті. — В якій крамниці працює Джамал?

Пані Леонґ похитала головою. У розпачі вона розвернулася і заговорила до онуки.

— А, *цей* Джамал, — сказала Лена. — Це хлопець, що живе далі по вулиці, Джамал Берд. Він допомагає багатьом літнім жінкам по сусідству. Знаєте, тим, що не можуть зрозуміти, як увімкнути телевізор. Про ноутбук вам потрібно поговорити з ним.

— Так і зробимо, — сказав Фрост, закриваючи блокнот.

— І вона каже, що ви маєте скористатись холодним зеленим чаєм з календулою, детективе.

— Що?

— Від вашого опіку.

Пані Леонґ вказала на болісно червоне обличчя Фроста.

— Почуватись набагато краще, — сказала вона і вперше спромоглась усміхнутися. Фрост і *мав* стати тим, кому ця сумна жінка нарешті всміхнеться. Срібноволосі пані завжди, схоже, сприймали його як свого давно загубленого онука.

— Ще одне, — сказала Лена. — Бабуся каже, що вам потрібно бути обережними, коли ви говоритимете з Джамалом.

— Чому? — спитала Джейн.

— Бо ви поліцейські.

— А він має щось проти копів?

— Ні. Але його матір має.

4

— Чому це ви хочете поговорити з моїм сином? Ви, люди, просто собі гадаєте, що він щось не те зробив?

Беверлі Берд стояла на захисті своїх дверей, непорушним бар'єром від усіх, хто насмілиться вдертися в її дім. Хоч і нижча за Джейн, вона була непохитна, як пеньок, міцно вкорінений розставленими ногами у рожевих капцях.

— Ми тут не для того, щоб звинувачувати в чомусь вашого сина, мем, — тихо сказав Фрост. Коли потрібно було вгамувати пристрасті, Фрост був справжнім заклинателем криз — голосом, на який Джейн покладалась для збивання градусу напруги. — Ми лише сподіваємось, що Джамал зможе нам допомогти.

— Йому лише п'ятнадцять. Як це він має допомогти у справі про вбивство?

— Він знав Софію, і...

— Як і всі інші в окрузі. Але ви чомусь зосередилися на єдиному чорному хлопцеві у кварталі?

Авжеж, їй саме так, мабуть, і здавалось, а як інакше? Матері весь світ здається небезпечним місцем, а коли ти — матір чорного сина, ці небезпеки лише множаться.

— Пані Берд, — сказала Джейн, — я теж матір. Я розумію, чому вас непокоїть наша розмова з Джамалом. Але нам потрібна допомога, щоб ідентифікувати комп'ютер пані Суарес, бо ми чули, що ваш син допомагав його купувати.

— Він допомагає багатьом людям з їхніми комп'ютерами. Навіть отримує за це платню іноді. Роззирніться по району. Скільки цих старих, на вашу думку, можуть розібратися навіть зі своїми телефонами?

— Тоді він — ідеальна людина, щоб допомогти нам знайти її зниклий ноутбук. Той, хто вдерся в її будинок, забрав його, і нам потрібно знати марку та модель.

Пані Берд якусь мить пильно дивилася на них наче мама-ведмедиця, зважуючи, чи не становлять ці зайти загрози її ведмежаті. Потім вона неохоче відступила і впустила їх в дім.

— Просто, щоб ви знали, я маю мобільний телефон і не боюсь фільмувати цю розмову.

— Якщо вам так буде легше, — сказала Джейн. А хто не має у наш час телефону? Це був світ, в якому поліція тепер мусила працювати, де кожен їхній крок записували, а потім уважно розбирали. На місці цієї матері вона б чинила так само.

Пані Берд провела їх коридором, шльопаючи своїми рожевими капцями по п'ятках, і гукнула у відчинені двері кімнати сина: «Любий, це поліція. Вони хочуть поговорити з тобою про Софію».

Хлопець, мабуть, підслуховував їхню розмову, бо не зреагував на це повідомлення, навіть не повернувся, щоб на них подивитися. Він сидів за своїм комп'ютером, зсутуливши плечі, ніби вже деморалізований їхнім візитом. У кімнаті був типовий для хлопчика-підлітка розгардіяш: одяг на ліжку, сині кросівки «Найк» на підлозі, пластикові фігурки марвелівських персонажів на полицях. Тор. Капітан Америка. Чорна пантера.

— Не проти, якщо я сяду? — спитала Джейн.

Хлопець знизав плечима, і вона сприйняла цю відповідь як «так». Чи, можливо, просто «байдуже». Вона підхопила стілець біля нього і помітила інгалятор з вентоліном, що лежав на сидінні. У хлопця була астма. Вона поклала інгалятор йому на стіл і сіла.

— Я — детектив Ріццолі, — сказала вона. — Це — детектив Фрост. Ми з відділу розслідування убивств бостонської поліції, і нам потрібна твоя допомога.

— Це щодо Софії. Так?

— Тож ти вже чув, що сталося.

Він кивнув, усе ще не дивлячись на неї.

— Я бачив поліцейські машини.

Пані Берд сказала від дверей:

— Він залишався вдома, а я ходила попитати, що відбувається. Я сказала йому не виходити, бо не хотіла жодних помилок. Ви, в поліції, іноді таке вигадаете.

— Я намагаюсь нічого не вигадувати, пані Берд, — сказала Джейн.

— Тоді чому ви тут? — спитав Джамал. Він нарешті повернувся обличчям до Джейн, і вона побачила вологі темні очі з неймовірно довгими віями. Для п'ятнадцяти років він був маленький і тендітний на вигляд. «Астма», — подумала вона.

— З будинку Софії зникло декілька речей, серед яких її ноутбук. Пані Леонґ сказала, що ти допомагав Софії купувати цей комп'ютер.

Він зморгнув, і його вії замерехтіли.

— Вона була приємна пані. Завжди намагалась заплатити мені за роботу.

— Що ти для неї робив?

— Нічого особливого. Так, допоміг їй розібратися з телевізором. Налаштував її новий комп'ютер. Мені було її шкода після смерті чоловіка.

— Нам усім було її шкода, — сказала пані Берд. — Найгірше лайно, як відомо, завжди трапляється з добрими людьми.

— Розкажи нам про ноутбук Софії. Коли ти допомагав їй його купувати? — спитав Джамала Фрост.

— Це було, мабуть, місяці зо два тому. Її старий зламався, і вона хотіла новий, щоб пошукати дещо онлайн. Грошей у неї було небагато, і вона спитала мене, що краще купити.

— Багато мешканок району просять його по допомогу, — сказала пані Берд, з відтінком гордості. — Він у нас — місцевий технар.

— Тож де вона купила цей комп'ютер? — спитав Фрост.

— Я знайшов їй один на «еБей». Це була дуже вигідна пропозиція. «Макбук ейр» 2012 року за сто п'ятдесят баксів. Графіка її не цікавила, і я зрозумів, що чотири гігабайти пам'яті буде цілком достатньо. Вона збиралась використовувати його лише для пошуку.

Фрост зашкрябав у своєму блокноті.

— Тож «Макбук ейр» 2012 року...

— Тринадцять і три десятих дюйми по діагоналі. Один і вісім десятих гігагерц «Інтел кор»...

— Стривай, трохи повільніше. Дай мені все це записати.

— Може, я просто роздрукую для вас технічні специфікації? — Джамал розвернувся до свого комп'ютера і застукав по клавіатурі, виводячи потрібну інформацію. За кілька секунд його принтер пробудився до життя, і звідти виліз аркуш паперу. — Колір був сріблястий, — додав він.

— І ти кажеш, що він коштував лише сто п'ятдесят доларів? — перепитала Джейн.

— Так, вона зробила виграшну ставку, а продавець мав добрий рейтинг. Коли вона отримала цей ноут, я пішов до неї і допоміг також налаштувати вайфай.

— Господи, — сказала Джейн. — Як мені не вистачає такого фахівця, як ти.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ